

— Не зачіпай Гані — говорив Павлусь — ніхто не сміє її торкнути, а то побю...

— Хнбаж вона мальована? Чого лізе до гурту таке нечіпай-мене...

— Павлусю, ходи сюди! — кликнув дід Андрій....

Воно гарно, що ти за сестрою так встоюєш ся, та бач він се ненарочно, а припадком... ну, досить... спати час...

І всі стали розходити ся домів. Тепер залунала пісня по селу між хатами. Нікому не хотіло ся розставатись з таким на причуд гарним українським вечером....

Гомін став стихати. Де-де заблеяла в клуні вівця. Від степену долітали голоси дикого нічного птацтва. Дід Андрій, повечерявши з сімєю, сидів ще довгенько на присіпці, покурюючи люльку. Він оглядав ся по зорях, міркуючи, яке буде верем'я. Наспів час сінокосів і треба було людям погоди.

Відтак здохнув нianку і став півголосом молити ся.

Серед молитви почув якийсь внутрішній неспокій, начеб чого лякав ся. Відмовляючи акафіста, якого знав на пам'ять, він пішов поглянути, чи вартовий біля дверей не спить.

Вартовий загорнувшись кожухом, похажав з рушницею біля воріт, муркотючи якусь нісню під носом.

— Співаси, Филімоні? — заговорив дід з далеку. Він знав, що так то не конче безпечно зближати ся до вартового.

— Не співаю, а підспівую. бо дуже мене сон бере, аби часом не заснути...

А не чути нічого?

— А хнба що? тихо, як в усіх... Щоби воно таке мало бути чутио.

— Мені чогось лячно, начеб дещобудь недалеко вовкулака блукав.

— Ет! Який там вовкулака! Вам би. діду, спати пора...

— Здоров будь, Филімоні!

— Здоров, діду!

Дід Андрій звернув в село, розпочинаючи акафіста далі від того кондака, на яким зупинив ся. розмовляючи з козаком.